

Dilluns 7 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i quan va arribar on eren els deixebles, veieren una gentada al seu voltant i uns mestres de la Llei que discutien amb ells (...). Jesús els preguntà: «Què discutíeu amb ells?». Un de la gent li respongué: «Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut» (...).

Jesús (...) increpà l'esperit maligne amb aquestes paraules: «Esperit mut i sord, jo t'ho mando: surt d'aquest noi i no hi tornis més». Llavors l'esperit va sortir (...). Un cop a casa tots sols, els seus deixebles li preguntaven: «Com és que nosaltres no l'hem pogut treure?». Ell els va respondre: «Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària».

En l'oració de Jesús palpem l'interès de Déu per l'home

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui tornem a considerar l'oració de Jesús relacionada amb la seva prodigiosa acció sanadora. En els Evangelis apareixen algunes situacions en les que Jesús prega davant l'obra benèfica i sanadora de Déu Pare, que actua a través d'Ell.

Es tracta d'una oració que, un cop més, manifesta la relació única de coneixença i de comunió amb el Pare, mentre Jesús participa amb gran proximitat humana al sofriment dels seus amics o de tants pobres i malalts als qui Ell vol ajudar concretament. Amb la seva pregària, Jesús vol portar-nos a la fe, a la confiança total en Déu i en la seva voluntat, i mostrar-nos que aquest Déu que ha estimat l'home —fins al punt d'enviar el seu Fill Unigènit— és el Déu de la Vida, el Déu que

porta l'esperança i és capaç de canviar les situacions humanament impossibles.

—La meva oració confiada com a creient serà un testimoni viu de la presència de Déu al món i del seu interès per a l'home.